

Sygn. akt III UK 288/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania A.C.  
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.  
o prawo do emerytury,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 31 sierpnia 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 15 czerwca 2016 r. oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 16 października 2015 r., którym oddalono odwołanie A.C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 25 sierpnia 2015 r., odmawiającej prawa do emerytury.

Ubezpieczona wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z

30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania.

Nie ma bowiem podstaw do przyjęcia, że skarżąca wykazała, iż doszło do oczywistego naruszenia art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez przyjęcie, że okres od 15 listopada 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. nie może być uznany za nieskładkowy, podczas gdy w tym okresie skarżąca pobierała rentę chorobową uznawaną w myśl tego przepisu za okres nieskładkowy. Jak bowiem prawidłowo wskazał Sąd Apelacyjny, rentę chorobową wprowadzono do systemu świadczeń z ubezpieczeń społecznych od dnia 1 stycznia 1975 r. na mocy dodania art. 29a-29b do ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 3, poz. 6 z późn. zm.). Renta chorobowa przysługiwała pracownikowi, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego był nadal niezdolny do podjęcia jakiejkolwiek pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowały odzyskanie zdolności do pracy. Od dnia 1 stycznia 1983 r., po utracie mocy przez ustawę z dnia 23 stycznia 1968 r., w miejsce renty chorobowej wprowadzono świadczenie rehabilitacyjne (por. Rozdział 2a dodany do ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz.U. z 1975 r. Nr 34, poz. 188 ze zm., przez art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zmianie niektórych przepisów o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego i o zaopatrzeniu emerytalnym z dniem 1 stycznia 1983 r.). Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, że świadczenie pobierane przez skarżącą w okresie od 28 sierpnia 1993 r. do 30 września 2001 r. było rentą chorobową. Miała ona w tym czasie uprawnienie do renty z tytułu niezdolności do pracy, który to okres w myśl obowiązujących przepisów nie podlega zaliczeniu do stażu emerytalnego (nie jest okresem składkowym, ani nieskładkowym).

Skarżąca nie wykazała więc potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

